

saadan Føje, bliver herefter det afgørende. Frakender Domstolen Handlingen Føje, er der Rum for to Muligheder, enten at den manglende Føje har været Ministeren bevidst, eller at han af Uagtsomhed har fejlet i sit Skøn herom. Straf kan paalægges ham i begge Tilfælde. Men efter almindelige Grundsætninger maa Uagtsomhedsstraffen blive lavere, som foreslaaet. — Det 2det Stykke i Forslagets Nr. 6 a. optager fra Lovforslaget det Tilfælde, at Ministeren har haft til Hensigt at unddrage Skatteopkrævningen eller Udgiftsafholdelsen fra Kongens eller Rigsdagens Beslutning, og fastsætter herfor haardere Følger for ham end de, som ramme i de sædvanlige, i Paragraffen omtalte Ansvarstilfælde. Det graverende Tilfælde foreligger, naar Hensigten har været at holde Handlingen skjult ved hverken at søge Hjemmel for den i Finanslov eller Tillægsbevillingslov eller at gøre Rede for den i Statsregnskabet, altsaa et klart Grundlovsbrud. — Endelig er der som 3die Stykke under Nr. 6 a. sat, hvad der i Lovforslaget findes udtalt i § 7, Stk. 3, jfr. § 15, Stk. 2, men kun med Hensyn til Bortfald af Erstatningspligt. Det er i første Række Strafansvaret, som bortfalder, naar Godkendelse paa en af de anførte Maader finder Sted. Dermed følger ogsaa Erstatningspligtens Bortfald. — Ved den fyldigere Affattelse af § 7, Stk. 1, kan Paragraffens 3die Stykke gøres mere kortfattet, som foreslaaet under Nr. 6 b. Men til dette Stykke foreslaas under Ltr. c. tilføjet en Udtalelse om, at Erstatningsansvaret paahviler flere ansvarlige Ministre „en for alle“ og „alle for en“. Lovforslaget udtaler denne Regel kun for et ekstraordinært Tilfælde, nemlig i 4de Stykke. Regelen bør være almindelig. Selve det ekstraordinære Tilfælde, som omtales i Stykke 4, foreslaas det at lade udgaa (Nr. 6 d). Det indeholder en Streng-
 hed mod Ministrene, som er udenfor det i andre Forhold gældende, og hvortil der ikke ses at være Anledning. Ogsaa Forslaget under Nr. 6 e. gaar ud paa at gøre almindelig gældende Regler anvendelige paa Ministrene.

Ved den ny Affattelse af § 8, som Flertallet foreslaar under Nr. 7, er det for det første i Henhold til det ovenfor bemærkede undgaaet at give det Bud i Grundlovens § 25, at en foreløbig Lov ikke maa „stride mod Grundloven“, den Fortolkning eller det Tillæg, som findes i Lovforslagets Regel om Ansvar, naar dens Forkastelse af Rigsdagen maatte forudses. Der er dernæst givet Paragraffen en betydelig Udvidelse til Tilfælde, hvorved Grundlovens Bestemmelser ere iagttagne, men hvor den dog har et Indhold, der i andre Henseender gør den retsstridig eller gør dens Udstedelse til Misbrug af Beføjelsen til at udstede den. Paa lignende Maade, som det i § 12 er udtalt, at en Minister kan misbruge sin Myndighed til Skade for retsbeskyttede Interesser, uagtet han har holdt sig indenfor sin Myndigheds Grænse, og at han i saa Fald paadrager sig Strafansvar, maa det erkendes, at ogsaa Myndigheden til at udstede foreløbige Love kan misbruges, uagtet Grænserne for Beføjelsen til deres Udstedelse ere iagttagne. I samme Udstrækning som i § 12 og med samme Straf rammer den ny Affattelse af § 8 saadant Misbrug. For saa vidt gaar Ændringsforslaget ikke ud paa at rette, men paa at fuldstændiggøre Lovforslaget overensstemmende med dets egen Tanke.

Mindretallet (C. C. Andersen, J. L. Hansen, K. Jensen, Koefoed og H. P. Pedersen) kan tiltræde Lovforslaget i den foreliggende Affattelse, da det formener, at Forslaget er tilstrækkelig klart og udtømmende, og at de af Flertallet foreslaaede Ændringer og den foreslaaede Omformning af Lovforslagets enkelte Paragraffer saaledes ikke ere nødvendige.

Naar undtages de vigtigste Ændringer til §§ 7 og 8, ere Flertallets Ændringer nærmest af formel Natur og tilsigte ikke nogen indgribende reel Forandring i Lovforslagets Bestemmelser. Mindretallet skønner imidlertid ikke, at disse Ændringer have en saadan Betydning, at de begrundede en Fravigelse fra den Affattelse,